

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Reverendissimo Et Serenissimo Principi, Ac Domino, Domino Joanni
Theodoro, S. R. I. Principi Et Episcopo Ratisbonensi, Utriusque Bavariæ, Et
Superioris Palatinatus Duci, Comiti Palatino Ad Rhenum, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

REVERENDISSIMO ET SERENISSIMO
PRINCIPI, AC DOMINO,

DOMINO

JOANNI
THEODORO,

S. R. I. PRINCIPI ET EPISCOPO RATIS-
BONENSI, UTRIUSQUE BAVARIÆ, ET
SUPERIORIS PALATINATUS

DU CI,

COMITI PALATINO AD RHENUM, LAND-
GRAVIO LEICHTENBERGÆ &c. &c.

PRINCIPI AC DOMINO SUO CLEMENTISSIMO.

REVERENDISSIME AC SERENISSIME
PRINCEPS, DOMINE,
DOMINE CLEMENTISSIME.

St hæc magnarum rerum prærogativa: dum adsunt,
suspiciuntur, dum absunt, desiderantur. Præsentem
Te nuper, qua potuit, ac debuit, demissione veneratâ
est, quam integrò ferè bienniò lucidissimis Serenitatis
Tuæ radiis illustrasti, Universitas nostra Ingolstadien-
sis; nunc absentem & acerbè dolet, & avidissimè su-
spirat,

D E D I C A T I O.

spirat, quin Sacra Jurisprudencia, quam liber iste exhibet, desiderii impatiens, consilio supra conditionem audaci ad ipsa Hetruriae viridaria, vel ad Regias Aulae Monacensis delicias, vel ubi ubi Te morari contigerit, Te audet insequi, atque in lucem edita Patrum Te cupit, quem jam saepius expecta est Patrum. Erubesceret quidem informis hic partus tuos subire oculos, nisi aditum faceret Clementiae favor, & tanti Principis humanissima demissio excusaret Auctoris temeritatem; qui suae tenuitatis non ignarus obscuro & exili suo operi aliunde splendorem emendicare, & a Serenissimo Patrone gratiam eidem conciliare necesse habuit. Nimirum a Tua Serenitate lucem, a Clementia expectat patrocinium. Obscuritatem suam non timet, postquam Tu, in quo nihil non splendidum, lucem indulxisti, nec suam erubescit vilitatem, postquam Tu, in quo nihil non eminens, maximum adiecisti pretium. Vel a solis Serenissimorum Natalium tuorum radiis mire inclarescit. Natus es Serenissima Bojorum Domo, cujus vel nomen, dum profertur, Panegyricum facit. Dedit hanc Orbi serie non interrupta, per duodecim amplius saecula, tot ferè Numina, quot Nomina. Fecunda magnorum Heroum parens dedit Ecclesiae fortissimos Atlantes, dedit Imperio invictos Hercules, dedit lucidissima primaeque magnitudinis sidera, quae diffusis quaquaversum radiis Orbem universum illuminarunt. Nostrium non est unius folii & styli angustius comprehendere Majorum Tuorum elogia: amens enim sit, qui rerum plurimarum & maximarum cumulos in unam hanc paginam velit advolvare, ex quibus si partem detrahas, majus erit, quidquid relinquant. Non hic commemorabimus JOANNEM, non PHILIPPUM S. R. E. Cardinalem: tacebimus ALBERTUM SIGISMUNDUM, tuos in Episcopali hac Sede Antecessores, tantoque Successore dignissimos: tam sacros manes silentio potius venerabimur, quam ut sparsis, sed minime aptis, verborum floribus tumbam coronemus. Vivunt adhuc Serenissimi Nepotes, Majoribus suis non minores, & non tam aviti sanguinis, quam omnigenae virtutis gloriosissimi haeredes. Vivit adhuc Serenissimus superstitum quatuor filiorum felicissimus Parens MAXIMILIANUS EMMANUEL (quam ferale Turcis, tam gratum & gloriosum Orbi Christiano nomen) in quo vidit aetas nostra, quod invidere tota, ferax licet Heroum, possit Antiquitas, quique omnium Historicorum memores calamos, cedrumque immortalem vel inde est meritis, quod mirabili conjugio geminas virtutes, easque nobilissimas, maritarit, doctus & fortia agere & pati dura, quo lydio lapide principes animas vili a plebe natura segregat. Vivit adhuc Eminentissimus tuus Patruus JOSEPHUS CLEMENS, tot virtutum idea, quot quantorumque natura juxta ac industria humana & capax & avida esse possit. Splendet adhuc, & semper splendebit Boicae Domus gloria, quam, etiam nobis tacentibus, totus, quae late patet, Orbis loquitur, Orator eo facundior, quo amplior, eo pretiosior, quo minus a veritate alienus testis omni exceptione major. Sed quid Serenissimae Tuae Domus decora commemoro, CLEMENTISSIME PRINCEPS, qui propriis sat fulges

DEDICATIO.

fulges splendoribus? Quid laudes alienas prosequor? Malo tuas dicere, tametsi alienae dici non debeant, quas fecisti proprias. Quas Majoribus Tuis dotes liberaliter coelum contulit, in Te plenò velut alveò profudit, ut jam in ipsa vitæ aurora nemo non Serenissimæ Tuæ frons, qua origine sis natus, insculptum legat. Ipsa adeò natura amcenò certamine in Te exornando, atque ad summa quæque efformando, ita cum Gratia dimicat, problema ut sit, utra alteri palmam cesserit. Agis annum decimum nonum, & excedis, atque in tenera ætate præludis tantæ sapientiæ, ut maturitate Judicii, quam suspiciunt singuli, assequi autem se posse existimant pauci, adolescens adhuc Senum adæques prudentiam. Ingenii tui limites ipse nescis; non tam discere vidèris quàm meminisse, nec tam acquirere scientias, quàm habere innatas. Ab ea ætate, qua Indoles Tua florentissima, & Ingenium capax esse cœpit scientiarum ac artium liberalium, inexplebili quodam sciendi desiderio tot Tibi uni pulcherrimarum artium Magistros adscivisti, quot pluribus aliis erudiendis sufficerent, quibus operam dare ita diligenter avidèque solebas, ut citius Tu illos fatigaveris percunctando, quàm Te illi docendo. Ab aliis Gentium peregrinarum linguas hausisti; alii viam Tibi munierunt ad Eloquentiam; alios de partium Orbis terrarum situ, forma, magnitudine dicentes audiisti; habuisti, qui Mathematicis commentationibus acuit & exercuit ingenium: ad quas facultates pari voluptate ac fructu incubuisti; quamquam rectius Te illis vacasse, quàm incubuisse dicerem; haud enim necesse est, in ullam Te disciplinarum magnopere intendere animum, ut eam Tibi compares, cum ea sis velocitate & felicitate ingenii, ut, quascunque libet, non magnò negotiò complectaris. Ut experientiam, quæ non nisi lentè & multos post annos acquiritur, præverteres, addidisti Historiæ cognoscendæ studium, in priores ætates immittendo animum, ut, quod tua Tibi nondum ostendit ætas, illæ Te docerent. Neque satis habes stupendæ memoriæ vi omnia recondere, sed etiam attentò perpendis animò, & qui præclarissimus Historiæ fructus est, è rerum gestarum documentis pulcherrima Tibi sumis exempla gerendarum. Quæ verò vehementius Te excitant, & acriores admovent stimulos, non quidem exempla sunt peregrina, sed domestica, non ab Historicis petita, sed Domi Tuæ nata, quia in Serenissimis Tuis Progenitoribus resplendent. Quàm feliciter Philosophiæ placita, utut abstrusa, intusque penetraveris, tum maximè claudit, quando Theses exinde depromptas iterum iterumque non tam sustinuisti ut discipulus, quàm propugnasti velut Magister, verè gloriosus palæstrita, obstupescente Senatu nostro Academico, & applaudente. Et verò habet etiamnum Athenæi nostri Nobilitas & Flos præcipuus, quod à Te Principe addiscat, qui, quod alii otio & lusu terunt, studiis & pietati tempus consecrasti, pulcherrimòque & ad omne ævum duraturò exemplò, lege Tibimet ipsi latà, adeò partitus es horas diei singulas, ut paucas corpori, ferè omnes impenderis animo. Quòd si cui fortè vulgaria hæc, & aliis etiam communia videantur, vulgare certè non est, tam variis simul studiis, tam sedulam, tamque assiduam & constantem navasse operam, atque tantos fecisse progressus,

DEDICATIO.

ut evolare, non excurrere videreris super omnes. Plerique alii ex hisce studiis, ad quæ incumbant, aliqua tantum suscipiunt, non omnia simul: quodsi omnia simul, parum diligenter in singulis versantur: si diligenter, non satis constanter: si etiam constanter, non tamen eos, quos in Te admiramur, progressus faciunt. Neque majoribus radiis tua fulget Doctrina, quam Pietas: docuisti virtutes, dum bonas artes didicisti, & quos Magistros, eosdem quoque habuisti discipulos. Testor Marianum, quod à Matre ter Admirabili nomen obtinet, Colloquium, cujus Membrum: testem appello Sodalitatem Academicam, cujus voluisti esse Caput. Vidit Te Odæum illud Marianum ter Admirabilis Virginis, uti aliàs sæpius, quot diebus Sabbathinis aræ suæ adgeniculatum, & vel ex morum compositione agnovit esse Principem. Superi! quis vultus ardor igneus! quam amœna in omni corporis situ gestuque modestia, juncta Majestati, quam immerfa Divinis & devota mens! Saxeus fuerit, cujus cordi faces non injecit hæc Principis principalis pietas. De Clementia tua quid referam, quæ tecum, sicut nata est, ita & crevit majoribus incrementis, quam anni Tui? Comitas Tua quem lateat, quæ ad Te accedentes recreas? tum sanè maximus, cum Te ipso minor, depositis quasi radiis, aliorum & vota audis, & imples desideria, majestatem juxta & amorem una in sede doctus conjungere. Unde vicina nobis Ratisbonensis Diœcesis adeo in Tui amorem ac desiderium rapta est, ut non alium, nisi Te, sibi poposcerit Pastorem, ut, qui Princeps es natus, simul etiam esses electus, quorum illud fortunæ, hoc Tuis debes meritis. Præluit hæc dignitas pluribus & amplioribus, quæ Te expectant, quasque Tibi vaticinarer, si augurio locum relinquerent merita. Vix Te nuper conspexit Italia, & mox amare cœpit ac venerari Principem omnium virtutum compendium, longo Te agmine stipantium, quas ordine recensere aggrederer, nisi Modestiae Tuæ timerem tam esse injurius, quam meritis Tuis cupio esse æquus. Hoc saltem mihi licere existimo, ut præsentem Volumine, tanquam publico monumentò, testatum omnibus faciam, quo in pretio hanc Principum Gemmam, Germaniæque delictum habeat, & quantopere Tibi obstricta sit Electoralis nostra Universitas, atque ego peculiariter, utpote quem non tantum eos inter Patres Academicos, à quibus Oratoriæ artis Tuæ solenne fieri periculum magnanimo ausu voluisti, non tam examinatorem, quam testem, imò perpetuum singularis & nunquam satis deprædicandæ peritiæ Tuæ encomiasten habere, verum etiam per integram ferè horam suavissimo beare alloquio gratiosissime dignatus es, quin & præsentiam Tuam, qua nihil nobis potuit esse vel gloriosius vel optabilius, solenni Disputationi, quam ex sacris Canonibus adornavi, clementissime indulgere, publicò argumentò, quo in sacram hanc utilissimamque disciplinam feraris affectu, quem modò luculentius adhuc demonstras, dum Te ipsum utrique, tam Sacræ quam Profanæ, Jurisprudentiæ totum nuper impendere cœpisti ea Nominis Tui laude, ut Italiæ celeberrimum scientiarum emporium Senense in Tui admirationem æquè ac venerationem pertraxeris. Unde nec effigiem, in libri fronte præfixam, Tibi ingratam fore credidi, eò quod referat Venerabilem P.

Fran-

DEDICATIO.

Franciscum de Hieronymo, virum non modò eximiâ vitæ sanctimoniâ, & copiosa animarum messe, factisque omnino prodigiosis naturæque ordinem supergressis per universam Europam longè latèque clarissimum, verùm etiam insigni Juris peritiâ inò & laureâ conspicuunt, paucissimis abhinc annis defunctum; quem indè quoque magis placitum confido, quòd fuerit de minima nostra Societate, utpote quam scimus, & grati agnoscimus, toti semper Serenissimæ Domui Bavaricæ, à cujus gloriosis vestigiis & beneficiis favoribus Te neutiquam deflectere summò solatiò experimur, adeò cordi fuisse, ut post Imperatores & Reges nullum fortè ex totius mundi Principibus majorem habuerit fautorem & propagatorem universa JESU Societas, nullum verò majorem benefactorem hæc Superioris Germaniæ Provincia nostra. Quidnî igitur hoc tenue munus meum, effigie Viri tam Sancti & Apostolici, Jurium adeò periti, è Societate Tibi adeò dilecta assumpti exornatum, vel ex hoc capite Serenitati Tuæ sperem minimè displiciturum? præsertim cum in illa & per illam tota sese Societas intimo cordis affectu devovet, simulque suos labores Apostolicos in obsequium sicut totius Serenissimæ Domûs, ita tuorum, quoscunque demum Tibi subijci contigerit, subditorum peculiariter & devotissimò animò dicat, dedicat, consecrat. Benigni Cœlites Te Tibi, Ecclesiæ, Orbique Christiano quàm diutissimè servant, & velint incolumem. Ita precor & toto pectore voveo. Ingolstadii 1. Januarii 1723.

REVERENDISSIMÆ SERENITATI
TUÆ

Devotissimus, Humillimus

Vitus Pichler, Soc. JESU.

COPIA